

حقوق مدنی

درس دوازدهم

۲- اسناد

مطابق ماده ۱۲۸۴ قانون مدنی سند عبارت است از هر نوشته که در مقام دعوی یا دفاع قابل استفاده باشد.

بنا بر این وصف سند بکتبی در ماده ۱۲۵۸ حشو قبیح است و صفت کتبی یا غیر کتبی راجع بدلیل میتواند باشد نه سند.

پس از آنکه قانون گذار میگوید « سند عبارت است از هر نوشته » برای اینکه تعمیم تعریف از اذای خارج نشود یعنی همانطور که جامع است مانع هم باشد قید « ۰۰۰۰ » که در مقام دعوی یا دفاع و قابل استفاده باشد را اخواه مینماید زیرا هر نوشته و قابل استفاده نیست مثلاً نوشته که بوجهی از وجوده باطل شده باشد قابل استفاده نیست.

سند بهترین دلیل اثبات دعوی است مخصوصاً سند از این جهت که قبل از بروز دعوی تهیه شده است بر سایر دلائل ترجیح دارد.

سند چنانکه ماده ۱۲۸۶ قانون مدنی میگوید ممکن است رسمی یا عادی باشد.

اسنادرسمی

اسنادرسمی را ماده ۱۲۸۷ قانون مدنی باین ترتیب تعریف میکند.

« اسنادی که در اداره ثبت اسناد و املاک و یا دفاتر اسناد رسمی یا در قزد سایر مأمورین رسمی در حدود صلاحیت آنها و بر طبق مقررات قانونی تنظیم شده باشد رسمی است »

بنابراین اسناد رسمی را به دسته می توان

تقسیم نمود.

دسته اول

اسناد اداره ثبت اسناد و املاک.

دسته دوم

اسناد دفاتر رسمی.

دسته سوم

اسناد سایر مأمورین رسمی.

ولی اسناد مزبور وقتی رسمی محسوب می شود که مأمور تنظیم سند از حدود صلاحیت خود خارج نشده باشد.

بنابراین اداره ثبت اسناد و املاک نمیتواند مستقیماً نکاح را بثبت برساند و دفاتر رسمی یا اداره کلانتری نمیتوانند شرکت تجارتی را ثبت کند.

اسناد عادی

پس از آنکه قانون گذار تعریف اسناد رسمی را بدستداد در ماده ۱۲۸۹ قانون مدنی اسناد عادی را بطریق ذیل تعریف میکند.

« غیر از اسناد مذکور در ماده ۱۲۸۷ سایر اسناد عادی است ».

اقسام اسناد عادی را میتوان به قسمت نمود.

اول - اسنادی که اشخاص بدوز دخالت مأمورین رسمی

تنظیم مینمایند.

دوم - اسنادی که مأمورین رسمی دوات بدون رعایت ماده ۱۲۸۷ ترتیب میدهند.

توضیح آنکه مطابق ماده ۱۲۹۳ قانون مدنی هر گاه سند بوسیله یکی از مأمورین رسمی تنظیم اسناد تهیه شده ایکن مأمورین صلاحیت تنظیم آن سند رسمی است.

بنابراین اسناد رسمی را به دسته می توان

مزید اطلاع و کشف حقیقت به اظهارات شهود رسیدگی کنند.

ثانیا - دعوی سقوط حق از قبیل پرداخت دین - افاله - فسخ - ابراء و امثال آنها در مقابل سند رسمی یا سندی که اعتبار آن در محکمه محرز شده و او آنکه موضوع سند کمتر از پانصد ریال باشد بشهادت انبات فمیگردد (ماده ۱۳۰۸ قانون مدنی).

ثالثاً - ماده ۲۳۰۹ قانون مدنی میگوید «در مقابل سند رسمی یا سندی که اعتبار آن در محکمه محرز شده دعوی که مخالف بامضاء و مذکور جات آن باشد بشهادت انبات فمیگردد».

در این ماده هم مثل ماده قبل گو که موضوع دعوی از پانصد ریال هم کمتر باشد دعوای مخالف سند پذیرفته نیست.

رابعاً - شهادت اشخاصی که در ماده ۱۳۱۳ ذکر شده‌اند مسموع نیست.

نکرده باشد سند عز بور در صورتیکه دارای امضاء یا مهر طرف باشد عادی است.

سوم - دفاتر تجارتی.

۳-شهادت

اعقبار شهادت از سایر ادله انبات دعوی کمتر است زیرا شهود ممکن است مورد تطمیع یا تهدید یا اشتباه یا نسیان واقع شوند و برخلاف حقیقت شهادت دهنده این است که قانون مدنی شهادت را در انبات دعوی از جهات مختلف محدود کرده است.

اولاً ماده ۱۳۰۶ - قانون مدنی در خصوص موضوع دعوی که بشهادت ثابت نمیشود میگوید «جز در مواردی که قانون استثناء کرده است هیچیک از عقود و ایقاعات تعهدات را موضوع آن عیناً یا اقیمة بیش از پانصد ریال باشد نمی‌توان فقط بوسیله شهادت شفاهی یا کتبی انبات کرد

ولی این حکم مانع از این نیست که محاکم برای